

HOŞ GELDİN KIZIM... NE İYİ ETTİN DE GELDİN!

Otuz üç yaşındayım. Dünyanın en mahcup edici daveti, en muazzam ziyareti nasip olmuş. Hac için Kâbe yollarındayım. Büyük oğlum on, küçük oğlum beş yaşında. İki erkek evlat annesi olarak yüreğimin içinde, derinlerde bir yerde “Bir kızım olsa...” duası dilleniyor. Rabbimin “Göklerin ve yerin hâkimiyeti Allah’ındır. O dilediğini yaratır. Dilediğine kız evlat, dilediğine erkek evlat verir. Yahut kızılı oğlanlı olarak her iki cinsten de yaratır” (26:49) ayeti doluyor zihnimin dehlizlerine. “Ya Rabbim, aslanlar gibi iki erkek evlat nasip ettin. Bir de kızım olsa...” niyazı dökülüyor dilimden ama peşi sıra bir utanç kaplıyor içimi. Kendi kendime söylüyorum. “Rabbin anne olmayı nasip etmiş, seni annelik nimetiyle şenlendirmiş. Evladın kızı erkeği mi olur? Ne biçim dua bu!” diyorum içimdeki sese. Zihnim doğru söylüyor: Evladın kızı erkeği olmaz! “Ama...” diye söze başlıyor yüreğim. “Sonuçta Allah dilediğine istediği cinsiyeti vereceğini buyurmuyor mu? Benimki sadece bir dua, bir niyaz. Kabul olursa demek ki hayırlıdır. Yok kabul olmazsa demek ki hayırlı değildir. Karar Rabbimin. Başımın üstüne...” diyorum ve içimde mevzuyu kapatıyorum.

Hac boyunca hesapsızca, plansızca iki esma-i ilahiye dökülüp duruyor dilimden. “Ya Hayy, ya Kayyûm” zikirleriyle Kâbe’yi tavaf ediyorum. Hayy ve Kayyûm... Her şeyi yaratıp can veren, her şeyin varlığı kendisine bağlı olan Rabbim.

Hacdən annelik müjdesiyle dönüyorum. Rabbim üçüncü defa en yaldızlı ambalaj kâğıtlarına sarılmış, en muhteşem paketlere konulmuş bir hediye iliştiriyor hayatıma. “Yeniden anne olacaksın” diyor. Dünyanın en korkutucu, en telaşlı, en kaygılı, bir taraftan da en muazzam duyguları aynı anda dolar mı insanın içine? Doluyor. Ve bir soru yankılanmaya başlıyor zihnimde: Acaba küçük bir erkek mi can buluyor ayet ayet bedenimde? Yoksa bir kız çocuğu müjdesiyle mi geliyor bana bu ilahi hediye?

Aradan aylar geçip doktorumuz cinsiyetini söylediğinde, daha doğrusu tahmin ettiğinde, tanıdık cümleler duyuyoruz eşimle: “Bir oğlunuz olacak.” Demek ki kız annesi olmak hayırlı değil benim için, diyorum. Rabbim ne derse başımın üstüne. Şükrederek bedenimde büyüyen oğluma sesleniyorum: “Hoş gelesin yavrum, hoş gelesin oğlum!” diyorum.

O günden sonra gözüm mavi kıyafetlere, mavili eşyalara takılmaya başlıyor. Ağabeylerinden kalan giysileri çıkarıp tasnif ediyorum yavaştan. Aradan yine bir ay geçiyor. Mutat kontrolümüzde doktorumuz daha dikkatli bakıyor ultrason aletinin ekranına. “Bir dakika,” diyor. Bu defa görünen daha net, daha başka. “Ah tatlı kız! Sen şaka mı yaptın bize?” diye gülümsüyor.

Sonrası şaşkınlık...

Sonrası muhabbet...

Sonrası korku...

Sonrası heyecan...

Bir kızım olacağını öğrendiğim an yüreğimde inanılmaz bir sorumluluk hissediyorum. Erkek çocuğun anneden alacağı şeylerle kız çocuğun alacağı şeyler farklıdır çünkü. Kız çocuk anneye bakar,

kendini görür. Annesinin güldüğüyle güler, annesinin sevdiğini sever, annesinin “Of” dediği şeyden kaçınır, annesinin sevmediğini sevmemeye çalışır. Böyle böyle kendini inşa etmeye başlar.

Hamileliğimde bazı sözler verdim kendime ve her yeni gün bu sözleri yinelemeye çalışıyorum.

Kendime diyorum ki:

Toplum, “Şansım olsaydı erkek gelirdim dünyaya!” diyen kadınlarla dolu. Sen kadın olmanın şükrünü yaşat kızına.

Toplum, evinin işini yapmayı “Hizmetçilik” diye ananlarla dolu. Sen bir evin düzenini sağlamanın keyfini öğret yavruna.

Toplum, saçını süpürge etmeyi marifet sananlarla dolu. Sen günlük koşuşmalar içinde kendini ihmal etmemeyi göster kızına.

Toplum, türlü kozmetiklerle nasıl kusurlar gizlenir diye dertlenenlerle dolu. Sen gülümsemekten daha güzel bir makyaj olmadığını öğret evladına.

Toplum, yorgun olmayı mutsuzluk sananlarla dolu. Sen yorgunluğun içindeki şükrü fark ettir yavruna.

Toplum, sürekli dert anlatan kadınlarla dolu. Sen dertini sadece Rabbine sunmayı anlat kızına.

Toplum, öğlene kadar uyuyup “Kalksam ne yapacağım ki?” diyen insanlarla dolu. Sen bir hayali olmanın ve o hayale yürürken uykularını kaçırmamanın güzelliğini göster evladına.

İşte bu kitap, tüm bu niyetlerin bir kılavuzu olması duasıyla bir kız çocuğunun nahif dünyasını biyolojik, psikolojik ve nörolojik süreçleriyle anlatma sürecimin meyvesidir. Sadece literatür bilgisini değil, bir kız annesi olarak yaşadığım heyecanı, korkuları, kaygıları ve gayreti kitabın satırlarında bol bol bulacaksınız. Çünkü bilirsiniz, teori ayrıdır pratik çok çok ayrı.

Bu kitaptaki cümlelerin farkındalığıyla tek bir kız çocuğu daha sağlıklı gelişir, daha mutlu yaşar, daha huzurlu büyürse amacıma ulaştım demektir.

Dostlarım iyi bilirler, her şeyin başına içten gelen bir niyet koyarım. Niyet hayır olursa akıbetin de hayır olmasının yolu biiznilah, açılmış sayarım. Bu kitabın niyeti, duası, temennisi dilerim şu olsun:

Rabbim her kız çocuğuna ileride “Aynı anneme benzedim” cümlesini iftiharla kurdurtsun.

Âmin, âmin, âmin...

Mürüvvet'in kızı

Meva'nın annesi

KIZ GİBİ KIZLAR YETİŞTİRMEK

Çağımız, başka bir çağ. Her çağın kendine özel bir ruhu olduğu gerçeğinden yola çıkarak diyebiliriz ki; bu çağın ruhu, insana özel, biricik, fıtrat ruhunu ortadan kaldırmak üzere programlanmış gibi...

On dokuzuncu yüzyılın ortalarından bu yana hız arttırarak empoze edilen bir *cinsiyetsizleştirme* furyası var. Kadının ve erkeğin “insan” paydasında buluşması iyi niyetini kuşanmış gibi gözükken, dilinde “Neden insanları cinsiyetlerine göre ayırıyoruz ki? İnsan, insandır!” sloganları olan ve merkezine “onuru” ve “sevgiyi” aldığı iddia eden bir nesli ifsat propagandası bu.

Ha belki diyeceksiniz ki: “E Hatice Hanım, kadın ve erkek insan paydasında buluşsa daha güzel olmaz mı? Bunun neresi yanlış?” Haklısınız. Fikir olarak sorun yok ama niyet olarak sorun var. Yüce Rabbimiz bizlere hitabında “Ey kadınlar!” ya da “Ey erkekler!” demiyor hiç. Ne diyor? “Ya eyyühennas!” diyor. “Ey insanlar!” Lakin “İnsan olma paydasında buluşmak” demek, bize yaratılıştan verilmiş iki cinsiyetin kendine has özelliklerini kenara koymak demek değil. Bunu görmemiz gerekiyor.

Bu noktada –*özellekle bu çağda*– cinsiyet hassasiyetlerine uygun bir kız çocuğu yetiştirmenin oldukça önemli olduğunu düşünüyö-

rum. Bunu nasıl yapacağımızı konuşurken de öncelikle kadınları erkeksileştiren ve erkeklere âdeta düşman ederek “Onlara ihtiyacımız yok” dercesine eşcinselliğe sevk eden kara propagandanın tarihini biraz bilmemiz gerekiyor.

Altmışlı yıllarda Batı’da oldukça etkili bir akım olarak ortaya çıkan feminizm yine o yıllardan itibaren yavaş yavaş ülkemiz kadınının da damarlarına zerk edilmeye başlandı. Her itiraz bir mağduriyet zemini aramış; bu zemin ülkemizde gayet yeterli biçimde mevcuttu. Erkeklerin dışarıda, kadınların evin içinde hayatı kucakladığı evlilik formu pek çok erkeğin ekonomik şiddetine sahne oluyor, kız çocuklarının okutulmasına karşı çıkılıyor –*Zira ne de olsa çalışmayacak, neden okusun ki!*– kadınlara eğitim, evlilik gibi hayatlarına majör etki edecek alanlarda söz hakkı pek verilmiyordu. Bu durum bir mağduriyetti ve kesinlikle bakış açısı itidalli bir noktaya doğru evrilmeliydi. Lakin bu sağlıklı dönüşümü yaşamamıza fırsat bulamadan, feminist empozelerin yoğun bombardımanına tutulmaya başladık. O dönemin kadınlarının ve onların çocukları olan bizlerin, kulağına şunlar fısıldandı: “Bir erkek ne yapıyorsa sen de onu yapabilirsin, kadın olman önemli değil, istediğin her şeyi yapabilirsin. Bunun önündeki tek engel erkekler! En iyi işleri, en yüksek maaşları onlar alıyor. Senin olabilecek tüm pozisyonları onlar dolduruyor. Sen evlilik ve annelik kısıncında can çekişip erkeğin sana verdiği ‘harçlık’ için minnet duyarken, erkekler gününü gün ediyor. İster aldatıyor ister seni sokağa atıyor, kazandığı parayla istediği tasarrufları yapıyor ve olur da bir gün ayrılırsanız sen kelimenin tam anlamıyla avucunu yalıyorsun. Sana hiçbir şey kalmıyor!”

Bu propagandanın tutması için kadını, “kadınlığa dair” özelliklerinden uzaklaştırmak gerekiyordu. İlk olarak anneliği seçtiler; zira kadının en güçlü olduğu, derin bir bağ kurduğu, âdeta adandığı alan tam da burasıydı. Önce mama reklamları boy göstermeye başladı ekranlarda: “Anne sütü gibi faydalı!” denildi. Bebeğini em-

zirmenin “kırsal” yani cahilce olduğu deklare edildi. Şehirli kadın, çocuğunu emzirmek yerine biberonla mama hazırlayan kadındı. Öyle olmalıydı. Sonra yataklar, ardından odalar ayrıldı. Çocuk, “Çocuk odasında olmalı” dedi uzmanlar. Küçücük bebeklerin dahi anne babanın yanında işi yoktu artık. Kadın, evin dışına davet edildi. Elbette kadınların okuması, bilgili olması, çalışıp üretmesi kötü bir şey değildi. Ama bu o kadar çok dayatıldı ki bebeği büyü-yene kadar evde kalıp onunla ilgilenmek ya da çalışmamayı seç-mek (sonuçta bu da bir seçim değil mi?) hakir görüldü. Ev kadını olmak, cahil olmakla eş tutuldu. Her şey, kariyere bağlı tarif edil-meye başlandı: Başarı, hayal, hedef, hayat, hatta annelik... Hepsi için kariyer planlamaları yapıldı.

Kadına empoze edilen “Erkeklerle rekabet et” telkini sadece o sahada kalmadı. Rekabet kavramı öylesine damarlarımızda dolaş-maya başladı ki kadınlar hiç yoktan birbirleriyle de rekabet etme-ye başladılar. İş hayatı ile başlayan rekabet tutkusu anneliğe kadar ilerledi. Süper anne, mega anne, fenomen anne gibi kavramlar içi-mize işledi. Kim hem çok iyi bir kariyer yapıyorken aynı zamanda çok fedakâr bir anne? Kimin hem dört çocuğu hem de pırıl pırıl bir evi var? Kim hem şahane bir eş ve çok para kazanan bir yönetici? Bütün bu bilinç dışı sorular bizleri, erkeklere ettiği gibi birbirimize de düşman etti. Peki, sonuç nereye vardı?

Günümüzde İngiltere, Amerika gibi bazı gelişmiş ülkelerde ça-lışan kadınların iş hayatına adapte olabilmek ve kadınlığın getir-miş olduğu nahiflikten sıyrılıp tuttuğunu koparan biri olabilmek için testosteron enjeksiyonu yaptırdığını haberlerden okuyoruz. Kadın, kadın olarak bu denli iş hayatının içinde olmaktan mut-suz olduğu için erkek olmaya çalışıyor. Betsey Stevenson ve Jus-tin Wolfers, “Kadınların Düşen Mutluluk Seviyesinin Paradoksu” adlı kapsamlı çalışmalarında son otuz beş yılda kadınların öznel iyi oluşunun ve mutluluk seviyesinin görünür şekilde azaldığını

ifade ediyorlar. Kadınlar mutsuz. Bunun nedeni empoze edildiği gibi erkekler mi? Yoksa kendi cinsiyet özelliklerimizden uzaklaşmanın verdiği buhranın içine mi hapsoldük hepimiz?

Boşanma oranlarının hızla arttığı, tek ebeveynli aile sayısının gözle görünür biçimde yükseldiği, evlilik yaşının otuzların üzerine çıktığı, bekâr yaşam tercihinin günbegün çoğaldığı bir çağın içindeyiz. Kadınlar artık yuva kurmak istemiyorlar. Yuva kuranlar ise bunu olabildiğince erteliyor, otuz yaşından sonra evlenip kırklı yaşların başında anne olmayı seçiyorlar. Tabii bunu isterlerse! Bir araya geldiğimizde çevremdeki genç kızlara hayallerini soruyorum. Kimi doktor olmak istiyor, kimi pilot, kimi avukat ya da ressam... Bunların hepsi çok güzel hayaller elbette. Lakin içimi acıtan kısmı neredeyse hiçbiri annelik hayalinden, yuva kurma isteğinden bahsetmiyor. İşte asıl kafa yormamız ve tamir etmemiz gereken alan burası...

Canım kızım!

Bir börek asla sadece börek değildir.

O, evini yuva yapmanın emeğidir.

Akşam ailenle sofraya oturabilme duasıdır.

Ailece etmeyi dilediğin sohbetin katığıdır.

Yıllar sonra evlatlarının "anne kokusu" diye anacağı damak tadıdır, hatıralardır.

Bir gün gelir de karşına "Böreği herkes yapar, ne uğraşıyorsun bunlarla? Daha faydalı işler yap!" diyenler

çıkarsa onlara de ki:

"Ailemi yuva yapmaktan daha güzel bir fayda var mı ki şu hayatta?"

Gelin şimdi, tüm bu gerçekleri bir tarafa koyarak şu soruyu soralım: “Sağlıklı bir feminizm mümkün mü?” Yani hem kadın gibi bir kadın olup kız fıtratını koruyan kız çocukları yetiştirirken hem de haklarımızı, öz saygımızı ve ilkelerimizi muhafaza edebilir miyiz? Kadın kalarak mutlu olmanın bir yolu var mı?

Bu sorunun cevabına Dr. Meg Meeker “Raising a Strong Daughter in a Toxic Culture” isimli kitabında şöyle cevap veriyor: “Sağlıklı feminizmin tek yolu vardır; o da Yaratıcı’nın yoludur! Çünkü Tanrı, tanıyabileceğiniz en koyu kadın hakları savunucusudur!” Bu iddiasına kendi dinî anlayışı doğrultusunda İncil’den örnekler veren Dr. Meeker kitabında, Özdeyişler otuz birde övülen kadınlardan, Yargıçlar kitabındaki olağanüstü lider Deborah’tan, Hz. İsa’nın boş mezarını keşfeden Mecdelli Meryem’e kadar kutsal metinlere yayılan birçok övülen kadının varlığından bahsediyor. Ve Yaratıcının kadına dair savunuculuğunu şu cümlelerle mühürlüyor: “Bunlar Eski ve Yeni Ahit’te çevrelerindeki erkeklerin çoğunu aşan fiziksel, duygusal ve zihinsel güce sahip düzinelerce kadından sadece birkaçı. Bu özellikleri onlara bizzat Tanrı verdi; hepimize muhteşem özellikler verdiği gibi. O’nun gözünde kadınlar ve erkekler ‘insan’ olmaları bakımından eşittir. Elçi Pavlus’un Galatyalılar 3:28’de söylediği gibi; Tanrı hiçbir ayırım gözetmez. Hiçbir şey, sizin için en iyisini isteyen, yeryüzünde yolunuza rehberlik edebilecek ve sizi sonsuz yaşama ulaştırabilecek sevgi dolu bir Yaratıcı tarafından yaratıldığımızı bilmek kadar güçlü olamaz. Bu yüzden bir kadının gücü Yaratıcı’sının onu yarattığı özelliklere uygun yaşamasından gelir.”

Kutsal Kitabımız Kur’an-ı Kerim’e baktığımızda da –Dr. Meeker’in *tespitinde olduğu gibi*– yüce Rabbimizin kadın hakları konusundaki ikazlarını görmekteyiz. Kur’an’da başlı başına ismi “Kadın” olan bir sure bulunmasının yanı sıra (bkz. Nisa Suresi), pek çok ayet-i kerimede de kadına dair hususlar bildirilmiş ve

erkekler kadınlara dair uyarılarak, haklarını teslim etmeleri yönünde öğütlenmiştir.

Kadın haklarını ve kadına bakışı araştıran Siirt Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Temel İslam Bilimleri Bölümü Tefsir Anabilim Dalı Öğretim Üyesi Doç. Dr. Abdülkadir Karakuş, kaleme aldığı “Kur’an Perspektifinden Kadın” isimli makalesinde, Allah’ın Kur’an’da mümin erkek ve kadınların birbirlerine destek olmalarını ve yaşadıkları topluma faydalı işler yapmalarını teşvik ettiğini (9:71), yine aynı şekilde kadın ve erkeğin birbirini tamamlayan önemli ve eşit varlıklar olduğunu beyan ettiğini ifade eder (2:187).

Erkekler ve kadınlar arasındaki bu ilişkiyi, dostluğu ve iş birliğini güzel Peygamberimiz ise şu hadis-i şerifleriyle anlatır: “Erkek olsun kadın olsun, bir müminin diğer bir mümine karşı durumu, birbirini tutan ve tamamlayan yapılara benzer.” Yine bir diğer hadisinde, “Müminler birbirlerini sevmekte, birbirlerine merhamet etmekte ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar” diyerek kadın ve erkek ayrımı yapmaksızın tüm inananların yekpare bir vücut olduğuna vurgu yapar. Bu ayet ve hadisler ışığında İslam’ın erkek ve kadınları üstünlük konusunda kavga etmeye değil; hayırda ve iyilikte birbirlerine destek olmaya teşvik ettiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Zira Kur’an’da insanlığın yaratılış amacının birbirlerine üstünlük taslayıp ayrımcılık yapmak değil hayırda yarışmak, hayat yolunda daha önemli mesafeler kat etmek ve toplumun yararına üretimde bulunmak olduğu belirtilir.

Bununla birlikte bazen genç kızlar Kur’an’ın dili konusunda kırıldıklarını ifade ediyorlar. Dil kalıbı olarak “eril” bir hitapla indirilen Kur’an’ın kadını dışlayıp dışlamadığı konusunda şüpheye düşebiliyorlar. Bu soru gayet normal. Nitekim bu ko-

nuda, aralarında güzel Peygamberimizin mübarek eşlerinden Ümmü Seleme, Âişe ve Zeyneb bint Cahş'ın ve ensardan Esmâ bint Umeys isimli sahabe bir kadının da bulunduğu muhacir ve ensar kadınlarından oluşan bir grubun Efendimizin yanına gelerek, "Ya Resulallah, bizler Allah'ın kitabında neden erkeklerle birlikte anılmıyoruz. Biz muhatap alınmaya layık değil miyiz?" diyerek duygularını dile getirdiklerini anlatan kayıtlar mevcut. Güzel annelerimizin bu nahif sorusunun karşısında yüce Rabbinin kadın gönlünü alırcasına bir karşılık vermesi ve nüzul olan sonraki ayeti şu şekilde vahyetmesi, Allah'ın kadın hakları ve ihtiyaçları hususundaki fitrata uygun muamelesinin en güzel örneklerinden biridir: "Şüphesiz Müslüman erkeklerle Müslüman kadınlar; mümin erkeklerle mümin kadınlar, itaatkâr erkeklerle itaatkâr kadınlar; doğru erkeklerle doğru kadınlar, sabreden erkeklerle sabreden kadınlar, Allah'a derinden saygı duyan erkeklerle Allah'a derinden saygı duyan kadınlar, sadaka veren erkeklerle sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkeklerle oruç tutan kadınlar, namuslarını koruyan erkeklerle namuslarını koruyan kadınlar, Allah'ı çokça anan erkeklerle çokça anan kadınlar var ya; işte onlar için Allah bağışlanma ve büyük bir mükâfat hazırlamıştır." (33:35)

Yüce Allah, (c.c.) kadın-erkek ayrımı yapmayan fakat kadının ve erkeğin yaratıldıkları fitrat üzerinde kaldıklarında mutlu olabileceklerini açıklayan, kullarına karşı sevgi dolu bir yaratıcıdır.

Peki, kızlarımızı bu zararlı feminist dayatmadan nasıl koruyabiliriz? Aslına bakarsanız bu soru, sağlıklı bir cinsel kimlik geliştirme noktasında temel yapı taşlarını da içeriyor. Gelin beraberce, feminist olmadan yani cinsiyet ırkçılığı yapmadan kendisini cinsiyetine ait hissedebilen ve haklarını koruyan bir kız çocuğu yetiştirmenin bileşenlerini inceleyelim.